



Arrest

nr. 241 676 van 29 september 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. D'HAYER *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, dient op 17 november 2017 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Verzoeker wordt op 4 september 2019 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna 'CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en bijgestaan door zijn advocaat.

1.3. Op 24 september 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde dat u op 17 oktober 1991 geboren bent in Shahta in de Gazastrook. U bent een bij UNRWAgeregistreerde moslim van Palestijnse origine.

Gedurende uw eerste levensjaren woonde u in Shahta. Vervolgens verhuisde u samen met uw familie naar een woning die uw vader bouwde in de wijk Saftawi. U bleef er wonen tot uw vertrek uit Gaza.

In juli 2009 behaalde u uw diploma van het middelbaar onderwijs. Vervolgens studeerde u journalistiek aan de al-Azhar universiteit. Naast uw studies was u ook werkzaam als smid. Van 4 juni 2007 tot 12 november 2011 werkte u als smid voor het bedrijf Ashour. Vervolgens werkte u tot juli 2012 in de smidse van uw vader, gelegen naast uw ouderlijke woonst.

In de namiddag van 15 juli 2012 werd u benaderd door E. K. en M. S., twee leden van alQassam, terwijl u aan het werken was in het atelier van uw vader. U was op dat moment als enige aanwezig. E. en M. gaven aan dat ze met u wilden spreken. Vervolgens zeiden ze dat hun organisatie Palestina wil bevrijden. Ze wilden u sensibiliseren voor hun activiteiten. Vervolgens gaven ze aan dat ze geïnteresseerd waren in uw werk en dat u ook een bijdrage moest leveren aan de streek. Ze wilden dat u een lanceerplatform voor raketten zou bouwen. Ze zouden u ook een opleiding geven om uw bekwaamheden te versterken. U wees hun verzoek af. De leden waren verbaasd en zeiden dat u even na moest denken. Ze probeerde u te motiveren, maar u zei dat in voorstel uw dood zou betekenen. Vervolgens verlieten de leden het atelier.

Later diezelfde dag bracht u uw vader op de hoogte van het bezoek dat u eerder die dag kreeg. Uw vader ging daarop onmiddellijk naar het huis van E. en M.. Hij gaf hen de boodschap dat zijn werkplaats en zijn zoon niet voor politiek zijn. Verder gaf uw vader hen de boodschap dat jullie geen vijandigheden met Hamas of met Israël hebben en dat ze ver jullie moesten blijven.

Op 17 juli 2012 werd er vervolgens een oproepingsbrief afgeleverd aan uw vader. In de brief stond vermeld dat u zich op 19 juli 2012 aan diende te melden bij de binnenlandse veiligheidsdienst. Op 19 juli 2012 ging u zich effectief samen met uw vader aanmelden bij de binnenlandse veiligheidsdienst. U gaf uw identiteitskaart en uw oproepingsbrief af aan het onthaal en werd vervolgens naar een bureau gebracht. Uw vader werd weggestuurd en kreeg de boodschap dat u na enkele vragen weer vrijgelaten zou worden.

De ondervrager beschuldigde u ervan collaborateur te zijn en niet met de organisatie te werken die Gaza wilde bevrijden. U kreeg een zak over uw hoofd getrokken en werd naar een kleine kamer gebracht. U werd in het totaal 7 dagen vastgehouden. De eerste 4 dagen was u geblinddoekt. Tweemaal per dag kreeg u eten en werd uw blinddoek afgenomen. De laatste 3 dagen van uw arrestatie werd u opgehangen aan het plafond en gemarteld in een verhoorlokaal. De laatste 5 uur van uw arrestatie werd u losgemaakt. U mocht uw kleren aandoen en naar uw vader bellen, die u vervolgens samen met uw broer M. kwam ophalen. De ondervragen gaf u ten slotte nog de boodschap dat u nog vaak op bezoek zou komen bij hen.

Uw vader bracht u na uw vrijlating onmiddellijk naar het ziekenhuis al Shiffa. Aan het onthaal werd er u gevraagd wat u had meegemaakt. U vertelde dat u naar Kassam al Hakem was geweest en er gemarteld werd. Vervolgens werd u de toegang geweigerd en werd u doorverwezen naar dienst eerste hulp.

Vervolgens keerde u samen met uw vader en uw broer terug naar uw ouderlijke woont in al Saftawi. Uw familie kwam samen en besloot dat u niet langer in Gaza mocht blijven.

Uw vader regelde een visum voor Marokko, via uw neef die er een bedrijf heeft. Uw familie kan via bemiddeling (tanzik) uw vertrek uit Gaza regelen. Uw vader nam contact op met mensen die aan de grensovergang in Rafah werkten en betaalde hen 4000 dollar.

Op 1 augustus 2012 nam u uiteindelijk samen met uw vader de taxi naar de grensovergang in Rafah. De persoon waar uw vader contact mee had opgenomen nam uw paspoort en regelde de nodige stempels. In uw paspoort werd een visum gezet voor Egypte met een geldigheidsduur van 72 uur.

Vervolgens bracht de contactpersoon u van de Palestijnse zaal naar de Egyptische zaal. Op 3 augustus reisde u vervolgens van Caïro naar Marokko. Aangezien u niet legaal in Marokko verbleef, werkte u er in het zwart. Uiteindelijk verliet u Marokko op 9 september 2017. Via Nador reisde u verder naar Melilla, waar u 47 dagen in een opvangcentrum verbleef. Vervolgens werd u per boot naar Malaga gebracht, van waaruit u verder reisde naar Madrid. In Madrid kwam u een smokkelaar tegen, die u uiteindelijk per bus naar België bracht. U kwam op 6 november 2017 aan in België en diende er op 17 november 2017 een verzoek om internationale bescherming in.

Tijdens uw verblijf in Marokko, meer bepaald op 26 februari 2013, liet uw neef N. u weten dat u andermaal een oproepingsbrief had ontvangen van de binnenlandse veiligheidsdienst in Gaza. U gaf hem de opdracht de brief te vernietigen, daar u uw familie er niet mee wou lastigvallen.

Uw broers M. en M. werden na uw vertrek uit Gaza gearresteerd. Dit stond echter los van de problemen die u kende voor uw vertrek uit Gaza. M. werd in 2018 en 2019 meer dan 3 keer gearresteerd naar aanleiding van posts die hij plaatste op zijn persoonlijke facebookpagina. Tijdens zijn arrestatie werd er naar u gevraagd. Ze bedreigden hem voorts door te stellen dat hij net zoals u weg zou gaan en niet meer terug zou komen als hij op die manier zou volharden.

Uw broer M. werd rond maart of april 2019 gearresteerd omwille van zijn deelname aan betogingen voor de levensomstandigheden in Gaza. Hij werd gearresteerd in kader van collectieve arrestaties. Na zijn vrijlating verliet hij Gaza. U stelt dat hij Gaza '3 maanden geleden', zijnde mei/juni 2019, verlaten heeft, maar kent de exacte datum van zijn vertrek niet. Hij verblijft momenteel in Turkije.

U vreest bij een eventuele terugkeer naar Gaza gedood of 'gehandicapt' gemaakt te worden door al-Qassam of de binnenlandse veiligheidsdienst omdat u hun aanbod afwees en omdat u door hen beschouwd wordt als collaborateur.

Ter staving van uw relaas legt u de volgende originele documenten voor: Uw identiteitskaart, uw geboorteakte, uw diploma van het secundair onderwijs, een medisch attest van Dr. C.. Verder legt u kopieën neer van: de eerste pagina van uw paspoort, uw arbeidscontract bij het bedrijf 'Ashour', een Messenger gesprek tussen u en uw neef N., uw UNRWA-kaart en van een oproepingsbrief van de binnenlandse veiligheid. Ten slotte leg u nog foto's neer van het smid-atelier van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen blijkt dat u onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook. Naast het feit dat u uw UNRWA-kaart voorlegt, blijkt uit uw verklaringen dat u en uw familie voor uw vertrek uit Gaza driemaandelijks voedselhulp kregen van UNRWA (CGVS, p. 19). Op dit moment krijgen uw ouders niet langer voedselhulp, daar u en uw broer M. Gaza hebben verlaten en u broers heeft die als ambtenaar werken (CGVS, p. 19). Uw ouders kunnen echter wel nog steeds rekenen op medische bijstand van UNRWA (CGVS, p. 19). Zo krijgt uw vader, die aan suikerziekte lijdt, tot op heden zijn insuline van UNRWA (CGVS, p. 9, 19).

Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties

*Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede “**wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden**”. Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: “Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:*

*a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. **Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden** zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]”.*

*Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) of wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden **individueel** moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).*

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat in Gaza problemen kende met AlQassam, de gewapende vleugel van Hamas, omdat u hun verzoek om een lanceerplatform voor raketten te maken afwees en vervolgens uw vader op de hoogte bracht van hun verzoek (CGVS, p.12). U beweert dat u vervolgens 7 dagen gearresteerd en gemarteld werd door de binnenlandse veiligheidsdienst van Hamas (CGVS, p. 12, 13). Na uw vertrek zou u nog een oproepingsbrief ontvangen hebben van de binnenlandse veiligheidsdienst (CGVS, p. 19). Ook tijdens de arrestaties van uw broer M. en M. werd er naar u geïnformeerd (CGVS, p.21). U vreest bij een eventuele terugkeer naar Gaza gedood te worden door instanties van Hamas (CGVS, p. 22). U zou namelijk als collaborateur beschouwd worden omwille van voornoemde gebeurtenissen en omwille van uw verzoek om internationale bescherming in België (CGVS, p. 22). Uit wat volgt zal echter blijken dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen met Hamas in Gaza en bijgevolg evenmin aan uw bewering in geval van een eventuele terugkeer te zullen worden gedood door Hamas.

Allereerst dient vastgesteld te worden dat uw relaas een totaal gebrek aan logica heeft. Zo is het geenszins aannemelijk dat Hamas toegang zou geven tot geheime en/of gevoelige informatie aan buitenstaanders van de organisatie, hetgeen u beweerde te zijn (CGVS, p.14). U gaf bovendien zelf aan dat al-Qassam, de gewapende vleugel van Hamas, een geheimzinnige organisatie is die hun geheimen niet openbaar maken bij de eerste ontmoeting (CGVS, p. 15, 21). Dat ze u, een buitenstaander van de organisatie die nooit enige politieke affiliatie had, bij de eerste ontmoeting reeds op de hoogte zouden brengen van ‘hun geheimen’(CGVS, p. 21) slaat hoegenaamd nergens op.

Voorts is de reactie van uw vader op het bezoek van de leden van al-Qassam eveneens geheel onlogisch (CGVS, p.12, 15-16).

Uw vader zou onmiddellijk, in zijn eentje, naar de woning van E. en M. -de leden van alQassam die u benaderde - zijn gegaan, waar hij hen de boodschap gaf dat u en zijn werkplaats niet bestemd zijn voor politiek, dat jullie geen vijandigheden hebben met Hamas of Israël en dat ze ver van jullie moesten blijven (CGVS, p. 16). Gelet op de door u geschetste en algemeen gekende reputatie van Hamas – u gaf aan dat ze mensen voor onbenullige dingen doden (CGVS I, p. 21) - kan worden verwacht dat uw vader enige voorzichtigheid aan de dag zou leggen wat betreft de omgang met leden van al-Qassam. De vaststelling dat hij daarentegen alleen, naar leden van Qassam ging om hen de les te spellen en dit naar aanleiding van één enkel bezoek van hen waarbij u zelfs niet werd bedreigd (CGVS, p. 15-16), valt niet te begrijpen en doet bijgevolg wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts kan niet worden ingezien waarom Hamas u een dermate hoge straf zou opleggen enkel en alleen omdat u niet onmiddellijk inging op hun verzoek en uw vader op de hoogte bracht van hun bezoek en hun 'geheimen' (CGVS, p. 21). Dient namelijk vastgesteld te worden dat u voor 15 juli 2012 nooit in contact kwam met Hamas, laat staan dat u problemen met hen kende (CGVS, p. 14). Voorts gaf u aan dat de leden van al-Qassam aan het einde van het gesprek op 15 juli 2012 aangaven dat u nog even moest nadenken over hun voorstel en dat ze op een later moment terug zouden komen (CGVS, p. 12, 15), hetgeen er evenmin op wijst dat ze er op uit waren om u te straffen omwille van voornoemde afwijzing. Dat u vervolgens 7 dagen gearresteerd en gefolterd werd louter en alleen omdat u uw vader op de hoogte bracht van hun bezoek en hun 'geheimen' (CGVS, p. 21), valt niet te begrijpen. Tenslotte kan uit de boodschap van uw vader aan E. en M. (zie supra) bezwaarlijk worden afgeleid dat u hem daadwerkelijk op de hoogte bracht van 'de geheime informatie' die de al-Qassamleden u gaven (CGVS, p. 16). Voornoemde wijst wederom op een gebrek aan logica in uw relaas, hetgeen de geloofwaardigheid ervan eens te meer ondermijnt.

Een zo opmerkelijk is uw bewering dat u na uw zogenaamde arrestatie van 7 dagen bij de binnenlandse veiligheidsdienst gewoon werd vrijgelaten (CGVS, p. 17). Indien Hamas u daadwerkelijk wilde straffen voor het incident op 15 juli 2012 én zij u verdachten van collaboratie, is het geenszins aannemelijk dat zij u na uw arrestatie zonder meer zouden vrijlaten. Beschikbare informatie toont immers aan dat Hamas er geenszins voor terugschrikt om geweld te gebruiken tegen politieke opposanten en (vermeende) collaborateurs te liquideren. Dat u, die naar u beweert als collaborateur/anti-Hamas werd beschouwd, gewoon werd vrijgelaten, tart bijkomend alle logica.

Waarom u overigens door Hamas zou worden beschuldigd van collaboratie (CGVS, p. 16-17, 22) kan ook niet worden ingezien. U verklaarde immers uitdrukkelijk dat u absoluut geen sympathie had voor een of andere politieke partij en dat u zich in Gaza enkel bezig hield met uw werk en uw studies (CGVS, p. 8, 14). U kwam nooit eerder in contact met Hamas, noch kende u ooit problemen met hen (CGVS, p. 14). U heeft ook geen familieleden met enige politieke affiliatie of banden met autoriteiten (CGVS, p. 11).

Uw bewering dat u bij een terugkeer naar Gaza als collaborateur zou worden beschouwd omdat u de Belgische autoriteiten informeerde over uw zogenaamde problemen in Gaza (CGVS, p. 22), kan uiteraard evenmin overtuigen. Zoals werd aangegeven tijdens uw onderhoud bij het CGVS worden andere personen, laat staan de autoriteiten van uw land van herkomst, niet ingelicht over uw verzoek om internationale bescherming in België (CGVS, p. 2, 20). U gevraagd hoe de autoriteiten weet zouden hebben van uw verblijf in België en uw verzoek om internationale bescherming, stelt u dat ze alles weten, hetgeen evenmin kan overtuigen (CGVS, p. 22).

Uw voorgehouden problemen met Hamas worden vervolgens verder ondermijnt door de vaststelling dat u op legale wijze Gaza kon verlaten met uw eigen paspoort (CGVS, p. 20). Dat uw vader hiervoor iemand omkocht verandert hier niets aan (CGVS, p. 22). Uit uw verklaringen en uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en die is toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt immers dat de grenspost van Rafah tijdens deze periode onder controle stond van Hamas (CGVS, p. 22). Uw vader zou uw vertrek geregeld hebben door iemand om te kopen aan de Egyptische kant van de grens. Dit impliceert dat u aldus gewoon legaal langs de door Hamas gecontroleerde grensovergang Gaza heeft verlaten. Dat u deze post kon passeren door één persoon om te kopen, die u niet kent (CGVS, p. 22), ondermijnt dan ook eens te meer uw claim dat u in Gaza gevisieerd werd door de al-Qassam brigades met het oog op vervolging.

Uw claim problemen te kennen bij een eventuele terugkeer naar Gaza wordt vervolgens verder ondermijnd door de vaststelling dat er na uw zogenaamde arrestatie van 7 dagen niets meer is gebeurd, buiten de zogenaamde oproepingsbrief die u ontving op 26 februari 2012 (CGVS, p.13, 14, 19).

Nochtans was Hamas op de hoogte van de verblijfplaats van u en uw familieleden (CGVS, p. 12). Uw ouders en uw broer M. wonen tot op heden op hetzelfde adres (CGVS, p. 8-9). Desondanks werden zij na uw vertrek uit Gaza nooit benaderd door Hamas omwille van uw zogenaamde problemen met hen (CGVS, p. 13-14). Rekening houdend met bovenstaande info aangaande het optreden van Hamas ten aanzien van (vermeende) collaborateurs en opposanten, is het niet aannemelijk dat zij u en uw familie zonder meer met rust zouden laten indien ze daadwerkelijk naar u, omwille van uw beweerde collaboratie, op zoek zijn. U haalde wel aan dat u op 26 februari 2013, ruim 6 maanden na uw vertrek uit Gaza, een tweede oproepingsbrief ontving van de binnenlandse veiligheidsdienst (CGVS, p. 19). Dit kwam u zogenaamd te weten via uw neef N. (CGVS, p. 19). Uw verklaringen hieromtrent kunnen echter geenszins overtuigen. U legt dan wel een Messenger-gesprek met een zekere N. voor, maar laat het verder na om de oproepingsbrief zelf voor te leggen. Uw verklaring dat u N. de opdracht gaf om de brief te vernietigen aangezien u wist dat u nooit meer terug zou keren slaat nergens op (CGVS, p. 19). Te meer daar u wél een foto nam van uw eerste oproepingsbrief – alvorens u hem af diende te geven aan de binnenlandse veiligheidsdienst - en dit omdat u van plan was Gaza te verlaten en bijgevolg bewijsstukken nodig had (CGVS, p. 19). Daar u het belang van een dergelijk document kennelijk wel inziet, is het geenszins aannemelijk dat u N. de opdracht gaf om de zogenaamde oproepingsbrief van 26 februari 2019 te verwijderen (CGVS, p. 19). U met voornoemde bedenking geconfronteerd, stelt u dat u niet wou dat uw familie de (tweede) brief zou krijgen omdat u hen er niet mee wou lastigvallen, hetgeen voornoemde appreciatie geenszins kan ombuigen. Uw verklaring omtrent de zogenaamde oproeping in februari 2013 betreft bijgevolg niets meer dan een loze bewering.

Hetzelfde geldt ten slotte voor uw bewering dat uw broers M. en M. na uw vertrek uit Gaza werden gearresteerd – overigens om redenen die losstaan van uw zogenaamde problemen met Hamas – en dat er tijdens de ondervragingen naar u werd geïnformeerd (CGVS, p. 21). U laat het bovendien evenzeer na enig overtuigend en tastbaar begin van bewijs voor te leggen van de zogenaamde problemen die uw broers hebben gekend in Gaza.

Bijgevolg blijkt uit het geheel aan bovenstaande elementen dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid, die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is te verlaten dan wel omwille waarvan u actueel niet naar Gaza zou kunnen terugkeren, niet aantonen.

Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2020, en dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert het UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op. Het UNRWA beheert op het grondgebied 267 scholen met 262.000 leerlingen en technische en beroepsopleidingscentra in Gaza en Khan Younes bieden jaarlijks 1.000 (van de armste en meest kwetsbare) studenten de kans hun vaardigheden te ontwikkelen. Het UNRWA biedt volledige diensten voor primaire, preventieve en curatieve gezondheidszorg aan en biedt toegang tot secundaire en tertiaire diensten. De 22 gezondheidscentra van het UNRWA in Gaza ontvangen jaarlijks gemiddeld vier miljoen bezoekers. De vluchtelingen die het meest getroffen worden door opeenvolgend geweld en armoede, worden verzorgd door ziekenhuizen die gespecialiseerd zijn in geestelijke gezondheid, en in verschillende scholen steunen psychosociale adviseurs de kinderen die worden getroffen door de vijandelijkheden.

Bovendien blijkt uit de COI Focus “UNRWA financial crisis and impact on its programmes” van 23 november 2018 dat het UNRWA met budgettaire tekorten af te rekenen heeft. De beschikbare informatie wijst er echter niet op dat de bijstand van het UNRWA vandaag niet meer werkzaam zou zijn in de Gazastrook of dat het UNRWA niet meer in staat zou zijn, zijn opdracht te vervullen. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat er voor het UNRWA 122 miljoen dollar werd aangekondigd tijdens een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van het UNRWA. Door de financiële crisis waarmee het UNRWA te maken kreeg in 2018 als gevolg van de verminderde bijdrage van de Verenigde Staten, werd het UNRWA geconfronteerd met een financieel tekort van 446 miljoen dollar. Door deze belofte, alsook door de bijkomende inspanningen van verschillende landen, kon het tekort van 446 miljoen dollar van het UNRWA worden teruggebracht tot 21 miljoen dollar.

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde “El Kott-arrest” van de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden” blijkt uit wat voorafgaat dat : (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan; (2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, “omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil” bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Het Commissariaat-generaal moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Er dient te worden opgemerkt dat de regeling in artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen en vergelijkbare categorieën van Palestijnen. Het is het bijzonder karakter van het Israëliisch-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van het UNRWA: de personen die geregistreerd zijn bij het UNRWA kunnen, vanwege de specifieke aard van het conflict, materiële en humanitaire bijstand genieten. Geen enkele ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die het UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is. Het is juist de bijzondere aard van het Israëliisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van het UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat an sich bestempeld moet worden als “een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is”, ontkent men de bestaansredenen van UNRWA zelf en aard van de bijstand die het UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die het UNRWA biedt. Er kan dan ook niet van uitgegaan worden dat een UNRWA-Palestijn geen beroep kan doen op de bijstand van het UNRWA om de redenen die juist aan de basis liggen van zijn hoedanigheid van UNRWA-Palestijn en dewelke de toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève in zijn hoofde rechtvaardigt.

Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ **individueel** worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook heeft, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken [COI Focus Palestina Gaza, Classes sociales supérieures, van 19 december 2018]. Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elk UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een **persoonlijke** situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium “**ernstige onveiligheid**” in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Het Commissariaat-generaal meent dat de term “ernstige onveiligheid” die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, **dezelfde graad van ernst** moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, (waarvan paragraaf 2, punt b inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM), aangezien er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijk parallelisme bestaat tussen de twee uitdrukkingen. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren volgens het EHRM aanleiding geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 EVRM. Echter, volgens het EHRM kunnen alleen **zeer uitzonderlijke** socio-economische omstandigheden of **dwingende** humanitaire redenen beschouwd worden als een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (zie EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. tegen het Verenigd Koninkrijk, EHRM, S.H.H. tegen het Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Dit is het geval wanneer er sprake is van een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Een situatie van extreme armoede op zich volstaat aldus niet om artikel 3 EVRM te schenden. Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWAPalestijn, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn, moet in tegenstelling tot elke andere verzoeker om internationale bescherming, dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren. Hij moet echter wel aantonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als **een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid**. Hij moet met andere woorden aantonen dat zijn socio-economische situatie een situatie van extreme armoede betreft die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoont dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een **persoonlijke** situatie van **ernstige onveiligheid** zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u in levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting.

Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Wat betreft uw opleiding blijkt dat u steeds naar privéscholen ging in plaats van UNRWAscholen, daar uw familie de dichtstbijzijnde scholen prefereerde (CGVS I, p. 6), hetgeen aangeeft dat uw familie over financiële draagkracht beschikt. Na het behalen van uw diploma van het secundair onderwijs was u bovendien in de mogelijkheid om journalistiek te studeren aan de universiteit al Azhar, hetgeen 900 shekel per jaar kostte (CGVS, p. 6). Voorts gaf u aan dat uw ouderlijke woonst in de wijk al Safftawi eigendom is van uw vader (CGVS, p. 4, 5). Uit uw verklaringen blijkt dat deze woning naar behoren is. Het beschikt namelijk over meerdere wooneenheden. Wat betreft de toegang tot water verklaarde u dat uw familie over een waterreservoir beschikt om het tekort aan water op te vangen (CGVS, p. 23). Uw familie tracht het tekort aan elektriciteit op te vangen door het gebruik van een generator (CGVS, p. 23). Uit voornoemde blijkt wederom dat u en uw familie over de nodige middelen beschikken om op zijn minst in jullie levensonderhoud te kunnen voorzien.

Voorts blijkt dat de overige appartementen in het gebouw, bestaande uit 5 verdiepingen, eigendom zijn van 3 ooms en van uw broer M. (CGVS, p. 4, 9). Daarenboven hebben bijna al uw broers, buiten M., werk in Gaza. Uw broers M. en M. werken als dokter in Gaza, uw broer M. werkt als leerkracht in een privé-school en baat een supermarkt uit. Uw broer m. is werkzaam in de islamitische universiteit en uw broer M. werkte tot zijn vertrek uit Gaza, ongeveer in mei/juni 2019, in het atelier van uw vader (CGVS, p.10). Uw broers staan op dit moment in voor het levensonderhoud van uw ouders (CGVS, p. 12).

U verklaarde voorts dat uw vader 4000 dollar Tanzik betaalde om uw reis uit Gaza te regelen (CGVS, p. 22). Het bedrag werd gefinancierd door de hele familie (CGVS, p. 22), hetgeen getuigd van een grote familiale bereidheid om financiële steun te bieden.

U brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat u, in geval van een terugkeer naar Gaza, niet op uw familie en / of eventuele financiële steun zou kunnen rekenen

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

*De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de regio aanwezige politie en het leger. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berymbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 25 maart 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") komt echter duidelijk naar voren dat **Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.***

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinaï 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinaï te elimineren. Deze operatie heeft een belangrijke impact gehad op het dagelijks leven en de bewegingsvrijheid van de Egyptenaren in het noorden van Sinaï. Sinds augustus 2018 is er sprake van een afname van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er wordt melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz.

Er is in de Sinaï te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinaï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd

door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u beschikt over een identiteitskaart zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om een Palestijns paspoort aan te vragen bij de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken en terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium “**ernstige onveiligheid**” in het El Kottarrest van het Hof van Justitie **een mate van ernst én individualisering** (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de mogelijkheid dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt, niet uitgesloten wordt door het EHRM, maar het Hof stelt duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in **de meeste extreme gevallen van algemeen geweld**. Het betreft aldus een **zeer uitzonderlijke situatie** (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54). Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met **meerdere factoren**, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers of burgers rechtstreeks viseren; (2) het veel voorkomend gebruik van dergelijke methodes en/of tactieken door partijen betrokken bij het conflict; (3) het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd is ingevolge de gevechten.(cf EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM **een vergelijkbare bescherming biedt** als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, **louter door zijn aanwezigheid** aldaar, een reëel risico loopt op

ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium “ernstige onveiligheid” een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; dat (iii) paragraaf 2, punt c van hetzelfde wetsartikel een vergelijkbare bescherming biedt als artikel 3 EVRM; en dat (iv) er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijk parallellisme bestaat tussen de term “ernstige onveiligheid” en “ernstige schade”, besluit het CGVS dat de term ernstige onveiligheid die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, **dezelfde graad van ernst** moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

Uit de beschikbare informatie (zie de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 7 juni 2019** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie “Operatie Beschermde Rand” startte. Meer recent, in maart en mei 2019, werd langeafstandsraketten afgevuurd op Israëlisch grondgebied. Deze werden beantwoord door Israëlische bombardementen waarbij doelwitten die een band hebben met Hamas en IS gevisieerd werden. Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Sinds 6 mei 2019 is er een staakt-het-vuren van kracht.

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van ‘de Grote Mars van de Terugkeer’. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de verslagperiode gedood (60-80%) of verwond (80-98%) werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (“zone-tampon”), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in eind maart en begin mei 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Gaza, via de Sinai en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

De documenten die u voorlegt ter staving van uw relaas zijn niet van die aard dat ze voornoemde appreciatie kunnen wijzigen. Deze hebben voornamelijk betrekking op uw identiteit, uw nationaliteit, uw herkomst, uw opleiding en uw werkzaamheden in Gaza. Deze elementen worden in casu niet betwist, maar hebben verder geen betrekking op uw asielmotieven. Uw UNRWA-kaart staat louter uw verklaring dat u en uw familieleden geregistreerd zijn bij UNRWA. De foto's die u neerlegt van het atelier van uw vader hebben dan weer betrekking op de werkzaamheden van u en uw vader in Gaza, maar wijzen er verder evenmin op dat u Gaza zou hebben verlaten omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Het medisch attest van Dr. Cherton stelt louter dat u enkele (oude) littekens heeft op uw lichaam, maar geeft verder geen uitsluitel over het moment noch de context waarin u voornoemde littekens opliep. Voorts legde u een oproepingsbrief van de binnenlandse veiligheidsdienst neer. Wat betreft dit document dient te worden opgemerkt dat dit geen bewijswaarde heeft vermits het niet gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen. Documenten hebben immers pas enige bewijswaarde wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige en coherente verklaringen, wat in casu niet het geval is. Bovendien wordt nergens in deze brief verwezen naar uw specifieke problemen met Hamas. De reden waarom u werd opgeroepen wordt nergens vermeld, waardoor deze oproepingsbrief evenmin kan dienen als bewijs van de door u aangehaalde problemen met Hamas.

Het zelfde geldt voor de screenshot van een facebookgesprek met uw neef N.. U tracht hiermee aan te tonen dat u na uw vertrek uit Gaza andermaal werd opgeroepen door de binnenlandse veiligheid (CGVS, p. 19), maar laat het verder na om de oproepingsbrief zelf voor de leggen. Uw verklaringen omtrent het ontbreken van dit documenten kunnen, zoals hierboven reeds werd aangetoond, echter geenszins overtuigen. Het gesprek met N. over een zogenaamde oproepingsbrief kan bezwaarlijk worden beschouwd als een afdoend bewijs dat u Gaza zou hebben verlaten omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid, dan wel dat u in een dergelijke situatie terecht zou komen bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 1, A en 1, D van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, § 4, 48/6, 48/7, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het algemeen beginsel van voorzichtigheid en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).

In een eerste onderdeel gaat verzoeker in op de doelstelling van de uitsluiting. Hij betoogt dat uit de voorbereidende werken van het Vluchtelingenverdrag volgt dat deze uitsluiting bedoeld was om slechts tijdelijk van aard te zijn en dat de bescherming van Palestijnse vluchtelingen als specifieke groep voorop stond. Om duidelijk te maken dat deze uitsluiting slechts tijdelijk van aard is, werd het tweede lid aan artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag toegevoegd om te verzekeren dat Palestijnse vluchtelingen, die immers niet ophouden vluchteling te zijn wanneer de agentschappen van de VN die hen bescherming of bijstand verlenen, zouden ophouden te functioneren, in dat geval automatisch onder het Vluchtelingenverdrag zouden vallen. De uitsluiting onder artikel 1, D, lid 1 houdt dan ook op van toepassing te zijn zodra artikel 1, D, lid 2 in werking treedt. Een Palestijnse vluchteling wordt *ipso facto* of van rechtswege erkend in toepassing van artikel 1, D, lid 2 “*wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden dan ook is opgehouden [...]*”.

In een tweede onderdeel vordert verzoeker in hoofddorde erkenning van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3). Met betrekking tot de vluchtmotieven die door verwerende partij ongeloofwaardig worden geacht, stelt hij te volharden in zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud waar hij telkens een plausibele verklaring heeft gegeven voor het door verwerende partij beweerde gebrek aan logica van haar asielrelaas. Hij stelt dat indien er twijfel is over de geloofwaardigheid van zijn relaas, hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

In een tweede onderdeel – betreffende de mogelijkheid van UNRWA om bescherming te bieden – voert verzoeker aan dat UNRWA geen bescherming biedt aan Palestijnse vluchtelingen vergelijkbaar met de bescherming die UNHCR biedt aan vluchtelingen die vallen onder de algemene vluchtelingendefinitie. De bescherming geboden door UNRWA is eerder een bescherming van sociale en economische rechten. Verzoeker geeft een uiteenzetting over de oprichting van UNRWA en UNCCP en benadrukt dat UNRWA de beschermingsfunctie van UNCCP nooit heeft overgenomen.

Hij bespreekt vervolgens de structurele financiële problemen van UNRWA. Hij stelt dat de organisatie als jaren kampt met een structureel en ernstig financieel deficit, wat een negatieve invloed heeft op haar werking. Verzoeker licht toe dat de Verenigde Staten, de grootste donor van UNRWA, begin 2018 besloten om hun steun aan het agentschap drastisch te verminderen. Deze beslissing heeft een enorme impact op de situatie van Palestijnse vluchtelingen die zich onder het mandaat van UNRWA bevinden, aldus verzoeker, die citeert uit het “*Humanitarian Bulletin Lebanon, Issue 30, 1/11/2017-31/01/2018*” van OCHA, uit het artikel “*UNRWA services reduction start to bite*” van Middle East Monitor van 2 maart 2018, uit een rapport van de VN Veiligheidsraad (*Implementation of Security Council resolution 1559 (2004); Twenty-seventh semi-annual report of the Secretary-General [S/2018/480], 21/05/2018*) uit een bulletin van BADIL (*Understanding the Political Underpinnings of UNRWA's Chronic Funding Crisis, Bulletin No. 27, June 2018*), uit het rapport “*Gaza ten years later*” van UNSCO van juli 2017, uit het

rapport "Gaza. 100 thousand hours of isolation" van Euro-Mediterranean Human Rights Monitor van januari 2017, uit het "Economic Monitoring Report to the Ad Hoc Liaison Committee" van The World Bank van 27 september 2018, uit het artikel "Half a million fewer Palestinian refugees set to receive UN aid next year" van Middle East Eye van 17 december 2018 en uit het "Humanitarian Bulletin Occupied Palestinian territory" van OCHA van september 2018. Verzoeker stelt dat uit deze bronnen en informatie duidelijk blijkt dat UNRWA sinds begin 2018 te kampen heeft met enorme financiële tekorten, bovenop de reeds penibele situatie waarin het agentschap reeds verkeerde. Het ziet er volgens verzoeker bovendien naar uit dat deze situatie er niet op zal verbeteren in de nabije en middellange toekomst en verwijst naar het feit dat België, Nederland en Zwitserland onlangs nog hun steun aan UNRWA tijdelijk opschortten na het uitlekken van intern rapport over financiële malversaties binnen UNRWA. Hij benadrukt verder dat het feit dat het budget van UNRWA steeds onzeker is en afhangt van vrijwillige donaties ook aangehaald wordt in het UNRWA rapport over de financiële situatie in 2018. Recentelijk stelde de commissaris-generaal van het agentschap dat de financiële situatie een bijzondere uitdaging zal vormen en besluit dat, indien vastgesteld wordt dat UNRWA omwille van deze langdurige financiële problemen niet langer in staat is effectieve bijstand te verlenen, dit volgens UNHCR kan beschouwd worden als een objectieve reden voor insluiting onder artikel 1, D lid 2 van het Vluchtelingenverdrag (met verwijzing naar UNHCR Guidelines on international protection No. 13).

Vervolgens gaat verzoeker in op de humanitaire en veiligheidssituatie in Gaza. Verzoeker betoogt dat wegens de actuele humanitaire -en veiligheidssituatie in Gaza, de socio-economische en humanitaire situatie er zo mensonwaardig is dat de standaard van artikel 3 van het EVRM bereikt is en dat gesproken kan worden van dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon om het UNRWA-mandaatgebied te verlaten. Bovendien kan aangetoond worden dat alle burgers van Gaza het slachtoffer zijn van vervolging in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. De humanitaire situatie in Gaza die al desastreus was als gevolg van de blokkade opgelegd door Israël, is aanzienlijk verslechterd sinds de operatie 'Protective edge', de vernietiging van de tunnels en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten. Anno 2018 leeft 53% van de Gazanen onder de armoedegrens, de laatste 10 jaar is het BBP gedaald met 5,3%, ongeveer 1,3 miljoen Palestijnen in Gaza zijn voedselonzekeer en de werkloosheidsgraad bedraagt 54,9%. De Gazanen zijn in het algemeen sterk afhankelijk van humanitaire hulp. Het budgettekort van UNRWA heeft en zal een belangrijke impact hebben op de voorziening van elementaire gezondheidszorg, onderwijs en voedsel. De Gazastrook blijft bovendien lijden onder aanzienlijke stroomonderbrekingen. De toegang tot drinkbaar water is kritiek. Ook de gezondheidszorg in Gaza, voor zover deze al bestaande is, staat op instorten. Gazanen zijn daarom geheel afhankelijk van medische zorgen buiten Gaza. Israël is echter strenger geworden bij het toekennen van vergunningen en ook de medewerking van de Palestijnse Autoriteit voor het bekomen van deze vergunningen zou gebrekkig zijn. Dit kost mensenlevens. Het tekort aan infrastructuur en de financiële problemen van UNRWA hebben ook een impact op de kwaliteit van onderwijs. Fundamentele basismensenrechten worden aan de Gazaanse burgerbevolking op systematische wijze onzegd. Deze situatie maakt het onmogelijk een menswaardig bestaan te leiden en heeft een impact op het algemeen mentaal welzijn.

Vervolgens gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in Gaza. Hij wijst erop dat de burgerbevolking van Gaza het slachtoffer is geweest van drie grootschalige Israëlische militaire operaties, te weten: "Operation Cast Lead in 2008, Operation Pillar of Defense" in 2012 en "Operation Protective Edge" in 2014. Daarnaast vinden er op regelmatige basis Israëlische invallen en luchtaanvallen plaats waardoor Gazanen in een voortdurende toestand van geweld en onveiligheid leven. Hij benadrukt dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer volatiel blijft en verwijst in dit verband naar "Country of Origin Information on the Situation in the Gaza Strip, Including on Restrictions on Exit and Return" van UNHCR.

Dat de situatie op elk ogenblik kan escaleren wordt aangetoond door het tweewekelijks rapport van OCHA in verband met de periode 12 tot 15 maart 2019. De Israëlische luchtaanvallen van 25 en 26 maart 2019 op Hamasdoelwitten in Gaza. Met de luchtaanvallen reageert Israël op raketten afgevuurd vanuit Gaza waardoor een familie van zeven in Israël gewond raakte. Ondertussen werden tientallen luchtaanvallen uitgevoerd op verschillende doelwitten in Gaza waaronder op dichtbevolkte plaatsen, residentiële gebouwen en andere private- en publieke structuren. Tientallen burgers moesten hun woning evacueren, twee Palestijnse burgers raakte gewond, residentiële gebouwen werden vernietigd of aanpalende woningen beschadigd en verschillende burgers werden ontheemd. Bovendien werden de grensovergangen tussen Gaza en Israël door de Israëlische autoriteiten afgesloten tot nader order en is toegang tot de visserszone in Gaza verboden. Volgens Gisha, een Israëlische ngo, maken deze maatregelen een collectieve bestraffing van de Gazaanse burgerbevolking uit. Dat de situatie op elk moment kan escaleren wordt verder aangetoond door het tweewekelijks rapport van OCHA in verband

met de periode 12 tot en met 25 maart 2019, waaruit verzoeker een passage citeert. De verschillende militaire operaties, waarbij cruciale civiele infrastructuur zoals onder andere ziekenhuizen, scholen, Gaza's enige elektriciteitscentrale werden vernietigd, hebben bijgedragen aan de huidige desastreuze socio-economische en humanitaire situatie in Gaza. Verder wijst verzoeker op het feit dat naar aanleiding van de Grote Mars van de Terugkeer door Al Mezan Center for Human Rights, een NGO die gebaseerd is in de Gazastrook, verschillende doden en gewonden gerapporteerd worden in de periode maart tot augustus 2019 en dat deze bevindingen ook ondersteund werden door de organisatie Euromed Rights (*Euromed Rights, Gaza; Euromed Rights urges to support resolution on ensuring accountability in the Opt at UN Human Rights Council*, 19 maart 2019). Hij stelt dat het er niet naar uitziet dat het geweld in Gaza zal eindigen en stelt dat er wel degelijk sprake is van een uiterst volatiele situatie in de Gazastrook en dat deze veiligheidssituatie nog steeds actueel als problematisch aanschouwd dient te worden. Bovendien leven de Gazanen onder het autoritair regime van Harnas dat bekend staat om zijn repressief regime en mensenrechtenschendingen op grote schaal. Volgens Human Rights Watch arresteert en foltert Harnas routinematig tegenstanders en personen die kritiek uiten op het regime. Niet enkel personen met een uitgesproken profiel zoals mensenrechtenactivisten, journalisten en Fatah-leden/sympathisanten worden vervolgd maar eveneens personen zonder specifiek profiel die zich bijvoorbeeld kritisch uitlaten op sociale media (HRW, *Two authorities, one way, zero dissent*, oktober 2018, p. 1-6 en HRW, *Another brutal crackdown by Hamas in Gaza*, 20 maart 2018). Dit wordt mede aangetoond door de agressieve onderdrukking van de protesten georganiseerd onder de slogan "We want to live." die recent plaatsvonden in Gaza. Hij verwijst vervolgens naar twee arresten van de RvV waarin een Palestijn werd erkend omdat de actuele veiligheidssituatie in Gaza dusdanig erg is (RvV 8 april 2019, nr. 219 546 en RvV 6 mei 2019, nr. 220 747).

Verzoeker vervolgt zijn betoog, stellende dat in het onderzoek of de humanitaire of socio- economische omstandigheden een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM, het EHRM een onderscheid maakt tussen twee situaties. Wanneer de slechte humanitaire of socio-economische omstandigheden niet veroorzaakt worden door opzettelijke handelingen of nalatigheden van de publieke autoriteiten of niet-statelijke actoren, is er enkel sprake van een schending van artikel 3 van het EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden wanneer de humanitaire omstandigheden die pleiten tegen een verwijdering klemmend zijn. Dit is de redenering vooropgesteld in het arrest N.. In geval het risico op schadelijke socio-economische behandeling of schadelijke humanitaire omstandigheden veroorzaakt wordt door handelingen of nalatigheden van overheidsactoren of niet-overheidsactoren kunnen bepaalde levensomstandigheden wel gekwalificeerd worden als onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. In dat geval wordt de verantwoordelijkheid van de verdragsluitende staten inzake non-refoulement uitgebreid. Dit is de benadering gehanteerd in het arrest MSS. In dit arrest besloot het EHRM een hogere beschermingsstandaard op te leggen aan verdragsstaten die tevens Europese lidstaten zijn omdat ze specifieke verbintenissen zijn aangegaan onder EU-wetgeving ten aanzien van een specifieke groep personen die door het Hof als kwetsbaar bestempeld werd en die volledig afhankelijk is van overheidssteun, namelijk asielzoekers. De draagwijdte van het arrest MSS beperkt zich echter niet tot het specifieke kader van EU-verplichtingen. In het arrest "Sufi & Elmi" stelt het Hof een reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM vast in toepassing van de MSS-benadering voor wat betreft de omstandigheden in de ontheemden- (of Internally displaced persons, IDP) en vluchtelingenkampen in Somalië en Kenia. De slechte humanitaire omstandigheden in de kampen zijn immers volgens het Hof hoofdzakelijk het gevolg van rechtstreekse en onrechtstreekse handelingen van de partijen in het conflict. Verzoeker merkt op dat Gaza net zoals de Westelijke Jordaanoever een door Israël bezet gebied is. Volgens het Internationaal humanitair recht is de bezettende macht, de Israëlische staat, verantwoordelijk voor het bieden van bescherming en diensten aan de bevolking beschermd onder internationaal humanitair recht, met name de Gazaanse burgerbevolking. Gaza wordt, sinds de machtsovername door Hamas in juni 2007, door Israël beschouwd als "vijandige entiteit". Israël intensifieerde hierop de reeds bestaande blokkade en sloot het gebied hermetisch af. De militaire acties en de blokkade van de Gazastrook opgelegd door Israël maakt volgens de VN een collectieve bestraffing uit van de volledige bevolking van Gaza omwille van politieke redenen, aldus verzoeker, die nog stelt dat de desastreuze humanitaire crisis in Gaza het resultaat is van een illegale blokkade opgelegd door Israël en weerkerende militaire acties gericht op de burgerbevolking met als doel de onderwerping, afschrikking en collectieve bestraffing van de Palestijnse burgers. De systematische schendingen van internationaal humanitair recht en fundamentele mensenrechten zijn het gevolg van intentionele acties van de Israëlische staat. Hij stelt verder dat de politieke verdeeldheid tussen Hamas en de Palestijnse Autoriteit een negatieve impact heeft op de situatie. Harnas en de Palestijnse Autoriteit sloten, door bemiddeling van Egypte, een verzoeningsakkoord op 12 oktober 2017 waarbij de Palestijnse Autoriteit volledige controle kreeg over de Erez-, Kerem Shalom- en Rafah grensovergang.

Evenwel staat dit akkoord op losse schroeven omwille van substantiële meningsverschillen tussen beide partijen. Volgens verzoeker volgt hieruit dat het onderzoek naar een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bij verwijdering naar Gaza de M.S.S. test moet gehanteerd worden en dat wanneer een persoon zich in precare levensomstandigheden bevindt de verwijdering een schending van artikel 3 van het EVRM kan inhouden. Hij stelt dat Palestijnse vluchtelingen een bijzonder kwetsbare categorie vormen doordat hun ontheemding bestendig is, dat personen in Gaza in de onmogelijkheid verkeren in hun elementaire levensbehoeften te voorzien en dat dit een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 van het EVRM en verwijst daarvoor naar een arrest van de RVV van 7 augustus 2015 nr. 150 535.

Hij besluit dit onderdeel door te stellen dat in het licht van de bovenstaande elementen het CGVS de zaak niet voldoende heeft bestudeerd en nagelaten heeft een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken of op afdoende wijze na te gaan of verzoeker het mandaatgebied van UNRWA vanwege omstandigheden buiten haar wil moest verlaten. Om alle aangehaalde redenen moet verzoeker erkend worden als vluchteling.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij verwijst naar bovenstaande uiteenzetting over de veiligheidssituatie in Gaza en gaat vervolgens dieper in op de mogelijkheid tot terugkeer naar Gaza. Hij stelt dat op basis van de landeninformatie in "*CO/ Focus Territoires Palestiniens Retour dans la bande de Gaza 28 novembre 2018*" geüpdatet op 28 februari 2019 en 25 maart 2019 volgende elementen relevant zijn.

Voor terugkeer is een geldig Palestijns paspoort nodig dat volgens het CGVS gemakkelijk kan worden bekomen via de Palestijnse Missie in Brussel. Harnas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort. Het CGVS stelt dat, tenzij de persoon Harnas zelf op de hoogte brengt van de redenen voor zijn verblijf in België, er geen enkele reden is om aan te nemen dat het feit asiel te hebben gevraagd in België een hindernis vormt voor terugkeer naar Gaza. De vraag stelt zich hoe Palestijnen aan de grens, die niet in het bezit zijn van de vereiste documenten en teruggedreven worden in toepassing van het Verdrag van Chicago met de verantwoordelijke luchtvaartmaatschappij naar het beginpunt van hun reis, opnieuw toegang krijgen tot Gaza. Bovendien is de grensovergang in Rafah, sinds de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, opnieuw in handen van Hamas. De Egyptische autoriteiten hebben Egyptair gemachtigd Palestijnen in het bezit van een Palestijns paspoort of Palestijnse identiteitskaart in te schepen op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. De opening van de grensovergang in Rafah hangt af van de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai. Ook de organisatie van busvervoer van de luchthaven in Caïro naar Rafah wordt bemoeilijkt door de veiligheidssituatie; pendeldiensten worden in functie van de veiligheidssituatie georganiseerd. De bussen die Palestijnen vervoeren naar Rafah worden beveiligd door de Egyptische politie. De reis van de luchthaven naar Rafah neemt veel tijd in beslag en er zijn verschillende checkpoints waar telkens een bagagecontrole plaatsvindt. OCHA beschrijft Rafah als een 'unpredictable gateway'²³⁰. Uit landeninformatie blijkt dat er nog steeds regelmatig aanslagen gepleegd worden door extremistische groeperingen in het noorden van de Sinai waarbij de Egyptische politie, die het busvervoer van Palestijnen die terugkeren naar Gaza beveiligd, en het leger doelwit zijn. Er vinden nog steeds confrontaties plaats waarbij burgerslachtoffers vallen. Recente gebeurtenissen tonen aan dat de opening van de Rafah grensovergang steeds een onzeker gegeven is afhankelijk van een fragiel politiek evenwicht. Na vijf jaar grotendeels gesloten te zijn geweest, was de grensovergang sinds midden mei 2018 geopend nadat Hamas in november 2017 de controle had overgedragen aan de Palestijnse Autoriteit. Na spanningen tussen de twee fracties trok de Palestijnse Autoriteit haar personeel terug en nam Harnas de controle van de grensovergang opnieuw over waarop de grensovergang voor uitreis opnieuw werd afgesloten door de Egyptische autoriteiten. Ondertussen is de grensovergang in Rafah opnieuw geopend (OCHA, *Gaza Crossings' Operations Status: Monthly Update*, februari 2019). Hieruit volgt volgens verzoeker dat er wel degelijk praktische en veiligheidsbarrières zijn die de terugkeer naar Gaza in de weg staan. Hij stelt dat het CGVS voor de beoordeling van de veiligheidssituatie in het Noorden van de Sinai de maatstaven van subsidiaire bescherming toepast, maar dat het standpunt van UNHCR over artikel 1, D Vluchtelingenverdrag is dat niet moet aangetoond worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat burgers een reëel risico lopen slachtoffer te worden, maar dat welke reden dan ook die terugkeer verhindert, volstaat (UNHCR, *Guidelines on International Protection No. 13: Applicability of Article 1, D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees*, december 2017, p. 10). Hij wijst er verder op in twee recente arresten de RVV de weigeringsbelissing van het CGVS vernietigt omdat onvoldoende is aangetoond dat terugkeer via Rafah naar Gaza praktisch en op een veilige manier mogelijk is. De Raad oordeelde ook dat de COI Focus Egypte Veiligheidssituatie van 7 juni 2018 onvoldoende actueel is en wees er op dat busvervoer

waarmee Gazanen naar de Rafah grensovergang vervoerd worden beveiligd worden door de Egyptische politie, die samen met het leger het doelwit zijn van extremistische groeperingen actief in het gebied (RVV 16 januari 2019, nr. 215 224).

Verzoeker wijst er vervolgens op dat het CGVS lijkt te suggereren dat het voor Palestijnse vluchtelingen mogelijk is om onder politiebegeleiding via Sinai en Rafah Gaza te bereiken, maar dit staat haaks op het reisadvies van Buitenlandse Zaken; dat Belgen ten stelligste afraadt naar Sinai te reizen. Een zelfde reisadvies werd gegeven door Frankrijk en Nieuw-Zeeland. Bovendien hebben Britisch Airways en Lufthansa omwille van veiligheidsredenen alle vluchten naar Caïro opgeschort. Verder verwijst verzoeker naar UNHCR, *“Country of Origin Information on the Situation in the Gaza Strip, Including on Restrictions on Exit and Return”*, 13 februari 2018, waarin melding wordt gemaakt van Palestijnen die aan de Rafah grensovergang gestrand zijn en van aanvallen van extremistische groeperingen in de noordelijke Sinai. Hij stelt zich bewust te zijn van het feit dat dit dateert van een jaar geleden maar is ervan overtuigd dat het een goed beeld schept op de situatie in het nabije verleden en de verwachtingen naar de toekomst. Hij wijst er ook op dat de transporten richting de Rafah doorgang, enkel en alleen vertrekken indien deze doorgang daadwerkelijk open is. Tot dat moment worden Palestijnen in detentie gehouden in de luchthaven van Caïro en dit voor onbepaalde termijn, alleszins totdat de doorgang terug vrij is, wat onzeker kan zijn gezien de huidige omstandigheden. Onderweg wordt er op regelmatige wijze halt gehouden bij de verschillende checkpoints. Eén bepaalde stop betreft de overgang van het Suez kanaal, waar Egypte de brug heeft afgesloten en de overtocht per ferry gebeurd. De wachttijden kunnen lang zijn vooraleer men deze oversteek kan maken. Hierbij komt dat men de Rafah doorgang moet bereiken vóór 7 uur 's avonds, het moment dat de avondklok intreedt. Indien men na 7 uur 's avonds aan de doorgang aankomt zal men zich verplicht zien om daar ter plekke te blijven overnachten, zonder enige vorm van bescherming.

Verzoeker gaat vervolgens in op de actuele veiligheidssituatie in Sinai en citeert onder meer *Amnesty International*, Human Rights in the Middle East and North Africa: Review Of 2018- Egypt, 26 februari 2019, p. 3 en 5; *“Human Rights Watch”*, Egypt, events of 2018; *“Al Jazeera, Egypt's Sinai, war on terror, and the 'deal of the century’”*, 3 juli 2018; *“M ADAM AS R, Military launches raids, airstrikes in North Sinai following deadly militant attack on checkpoint”*, 21 februari 2019 en *“South Front”*, Map update: security situation in Egypt's north Sinai, 26 februari 2019. Hij besluit dat er dus wel degelijk praktische en veiligheidsobstakels zijn die een terugkeer naar Gaza via de Rafah grensovergang in de weg staan en dat rekening houdend met al deze informatie moet worden geconcludeerd dat verzoekers nationale autoriteiten hem niet zullen kunnen beschermen in geval van terugkeer naar zijn regio van oorsprong. De veiligheids- en humanitaire situatie in de regio van oorsprong is immers kritiek en is er één van willekeurig geweld, zodat aan verzoekende partij, krachtens artikel 48/4, § 2, onder c), de subsidiaire beschermingsstatus moet worden verleend.

In een derde onderdeel vraagt verzoeker in uiterst ondergeschikte orde de vernietiging van de bestreden beslissing omdat het CGVS het relaas van verzoeker duidelijk eenzijdig heeft geanalyseerd en onvoldoende aandacht werd besteed aan bepaalde elementen die de mogelijkheid op een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen staven of op afdoende wijze is nagegaan of verzoeker het mandaatgebied van UNRWA vanwege omstandigheden buiten zijn wil moest verlaten.

Verzoeker vraagt in hoofdorde hem de status van vluchteling toe te kennen; in ondergeschikte orde, hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar de CGVS voor bijkomend onderzoek.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing en het attest juridische bijstand toe aan het verzoekschrift

3. Stukken en nieuwe elementen

3.1. Verzoeker legt ter terechtzitting een aanvullende nota dd. 10 september 2020 neer waarbij een *“attestation de suivi psychologique (préliminaire)”* van 4 september 2020 wordt neergelegd.

3.2. Verwerende partij legt een aanvullende nota neer dd. 31 augustus 2020 waarbij in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: *“COI Focus Lebanon – Palestinian Territories. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 21 augustus 2020; *“COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza »* van 9 september 2019 en *« COI Focus Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire »* van 6 maart 2020.

4. Voorafgaande opmerkingen

4.1. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen zijn geschonden. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48, 48/2 en 48/5 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet zouden zijn geschonden. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

4.2. De Raad benadrukt voorts dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag niet dienstig kan invoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De bestreden beslissing werd genomen, wat de uitsluiting van de vluchtelingenstatus betreft, op basis van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, dat verwijst naar artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist juridische grondslag.

4.3. Wat de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht betreft, stelt de Raad vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in de aangegeven mate niet worden aangenomen.

5. De bevoegdheid van de Raad

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna 'Asielprocedure richtlijn'), is de Raad gehouden, in geval van een beroep

ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedure richtlijn.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna 'Kwalificatierichtlijn') en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedure richtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *"indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker"* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, i.e. de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast.

Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Deze regels zijn onverkort van toepassing op de verzoeker om internationale bescherming die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag te vallen (HvJ C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, 19 december 2012, par. 64 - 65 en 81).

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan”*.

7. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

7.1. Juridische basis

Artikel 1, D van het vluchtelingenverdrag bepaalt: *“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”*

Artikel 12, eerste lid, a) van Richtlijn 2011/95/EG van de Raad van 13 december 2011 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”*.

7.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoeker op basis van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt uitgesloten van de Vluchtelingenstatus. Ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming heeft verzoeker bij het CGVS onder meer een kopie van zijn UNRWA registratiekaart, zijn originele identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen en zijn origineel paspoort voorgelegd. Het feit dat verzoeker in de Gazastrook een verblijfsrecht had als Palestijn en er bijstand van de UNRWA genoot wordt in de bestreden beslissing noch door verzoeker betwist. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker weliswaar verklaart tussen 2012 en 2017 in Marokko te hebben verbleven, maar er nooit legaal verbleven te hebben en uit niets kan afgeleid worden dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond zoals neergelegd in het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

De centrale vraag is dus of op het ogenblik van het uitspreken van het arrest van de RvV verzoeker bescherming of bijstand geniet in de zin van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag dan wel of de bijstand van de UNRWA aan verzoeker om een of andere reden is opgehouden overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie.

Met betrekking tot de vraag of verzoeker thans bescherming geniet in de zin van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag heeft het Hof van Justitie gesteld dat artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar artikel 12, lid 1, a) van Richtlijn 2011/95/EG verwijst, niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin het UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting te beëindigen ((HvJ, Zaak C-364/11, *Mostafa Abed El Karem El Kott, e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, punt 49). Daaruit volgt dat de in artikel 12, lid 1, a) eerste volzin van de Richtlijn vastgelegde uitsluitingsgrond niet alleen van toepassing is op de personen die “thans” door de UNRWA verleende bijstand genieten, maar ook diegenen die die bijstand daadwerkelijk hebben genoten kort voor het indienen van een asielerzoek, voor zover die bijstand niet is opgehouden in de zin van de tweede volzin van datzelfde lid 1, a) (HvJ, *EL Kott*, punt 52).

7.3. Wat betreft de beëindigingsgrond van de uitsluiting onder artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag merkt de Raad op dat in zijn arrest van 19 december 2012 het Hof van Justitie heeft gesteld dat artikel 12, lid 1, *sub a*, tweede volzin van Richtlijn 2011/95/EG aldus moet worden uitgelegd dat *“het ophouden van de bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen (HCV) „om welke reden ook”, eveneens de situatie omvat van een persoon die, na daadwerkelijk die bescherming of bijstand te hebben ingeroepen, deze niet langer geniet om een reden buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil. De bevoegde nationale autoriteiten van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielerzoek van die persoon, moeten op basis van een individuele beoordeling van het verzoek nagaan of die persoon gedwongen werd het gebied te verlaten waarin dat orgaan of die instelling werkzaam is. Dit is het geval wanneer hij zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling is belast.”*.

Waar de asielinstantie heeft vastgesteld dat bijstand of bescherming door de UNRWA is opgehouden volgt uit artikel 12, lid 1 a, tweede volzin van Richtlijn 2011/945/EU de toekenning van rechtswege van de vluchtelingenstatus, voor zover verzoeker niet binnen de werkingssfeer van de andere uitsluitingsclausules in het Vluchtelingenverdrag valt (HvJ, *El Kott*, punt 76). In dergelijk geval moet de verzoeker niet noodzakelijkerwijze aantonen dat hij vervolging vreest in de zin van de vluchtelingendefinitie.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (3) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ, *El Kott*, punten 55-65). Dit zal het geval zijn wanneer hij zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling is belast. Bij de beoordeling of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker *“om welke reden ook is opgehouden”*, dient dus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

7.4. De toepassing van deze voorwaarden.

7.4.1. Het mandaat van UNRWA

Uit de COI Focus *“UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 21 augustus 2020 blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, en dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 30 juni 2023 (COI Focus, p. 5), en dat UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, zijn opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COIF dat UNRWA 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra in Gaza beheert (COI Focus, p. 16-19)).

Uit de beschikbare informatie blijkt dus duidelijk dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gaza-strook. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Waar verzoeker opmerkt dat UNRWA geen bescherming biedt aan Palestijnse vluchtelingen vergelijkbaar met de bescherming die UNHCR biedt aan vluchtelingen die vallen onder de algemene vluchtelingendefinitie, dat de bescherming geboden door UNRWA eerder een bescherming van sociale en economische rechten is en dat UNRWA de beschermingsfunctie van UNCCP nooit heeft overgenomen, benadrukt de Raad dat nergens uit de bewoordingen vervat in artikel 1, D van de Vluchtelingenconventie kan worden afgeleid dat de *“andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen”* niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De Raad wijst er op dat de uitdrukking “bijstand of bescherming” moet worden opgevat in de zin dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door *“een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties”* dan het UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door *“een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties”* dan het UNHCR. Indien een persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet is hij op grond van het eerste lid van artikel 1, D uitgesloten van het Vluchtelingenverdrag. Het is dan het ophouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1, D, tweede lid van het Vluchtelingenverdrag met zich meebrengt. Dat de in artikel 1, D vervatte dichotomie bijstand-bescherming geenszins kan worden bestempeld als een aanwijzing dat enkel die organen van de Verenigde Naties die een beschermingsmandaat hebben onder het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag ressorteren, blijkt voorts uit paragraaf 142 van het UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status van december 2011. Hierin wordt gestipuleerd: *“Exclusion under this clause applies to any person who is in receipt of protection or assistance from organs or agencies of the United Nations, other than the United Nations High Commissioner for Refugees. Such protection or assistance was previously given by the former United Nations Korean reconstruction Agency (UNKRA) and is currently given by the United Nations relief and Works Agency For Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) There could be other similar situations in the future.”* Ook al is UNRWA in beginsel dus niet belast met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestijnse vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat de in 1949 opgerichte United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East één van de in artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag vervatte *“andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR”* is. Verzoeker moet derhalve aantonen dat hij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van UNRWA zou kunnen beroepen. De Raad verwijst in dit verband tevens naar wat volgt. De vraag of de bijstand die UNRWA in de praktijk biedt kan beschouwd worden als voldoende om zijn opdracht te vervullen wordt in het volgende punt van dit arrest behandeld.

7.4.2. De mogelijkheid voor UNRWA om zijn opdracht te vervullen

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar de structurele budgettaire tekorten van UNRWA, alsook naar de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA stop te zetten en de beslissing van België om steun aan UNRWA tijdelijk op te schorten en citeert hierbij uit talrijke artikelen en rapporten. Verzoeker benadrukt dat, wanneer vastgesteld wordt dat UNRWA omwille van deze langdurige financiële problemen niet langer in staat is om effectieve bijstand te verlenen, dit volgens UNHCR kan worden beschouwd als een objectieve reden voor insluiting onder artikel 1, D, lid 2 van het Vluchtelingenverdrag.

Uit de COI Focus *“UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 21 augustus 2020 blijkt dat UNRWA in 2018, als gevolg van de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, met ernstige budgettaire tekorten te kampen had. Door deze financiële crisis keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Bijkomende toezeggingen en inspanningen die verschillende staten hebben geleverd, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit werd gereduceerd naar 21 miljoen dollar.

Ook anno 2019 had UNRWA opnieuw met budgettaire tekorten te kampen. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1,2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald. Op 29 juli 2019 beloofden de Verenigde Arabische Emiraten om nog 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin werd bericht over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hun beloofde

bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Op 6 november 2019 bleek uit de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties dat er geen sprake was van fraude of verduistering door de commissaris-generaal. Er kwamen echter wel beheerproblemen binnen de instelling aan het licht, wat leidde tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christian Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen hervatte België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten kondigden een bijdrage van 25 miljoen dollar aangekondigd, de tweede en laatste betaling van de beloofde 50 miljoen dollar. In december 2019 kondigde Qatar een nieuwe bijdrage van 20,7 miljoen dollar aan.

Op 31 januari 2020, vóór het uitbreken van de COVID-19-pandemie, lanceerde de waarnemend commissaris-generaal, Christian Saunders, een budgetoproep van minimum 1,4 miljard dollar om de essentiële diensten en bijstand door UNRWA voor het jaar 2020 te financieren.

Uit de COI focus van 21 augustus 2020 blijkt dat UNRWA zijn ergste financiële crisis sinds 70 jaar beleeft en niet langer een werkkapitaal (reserves) heeft voor zijn kerntaken, hetgeen een uitdaging vormt om de continuïteit van de dienstverlening te verzekeren. UNRWA worstelt om de nodige financiering te verkrijgen die nodig is om al zijn programma's te kunnen handhaven.

UNRWA's financiering bestaat uit een programmabudget ('programme budget') dat de uitgaven voor UNRWA's kernprogramma's dekt en afkomstig is van vrijwillige bijdragen van staten. Daarnaast is er een noodbudget ('emergency budget') dat wordt gefinancierd door giften van de donorgemeenschap door middel van jaarlijkse noodoproepen ('emergency appeals'). Naast deze geplande budgetten, ontvangt UNRWA fondsen van de donorgemeenschap die bestemd ('earmarked') zijn voor specifieke projecten die donors willen implementeren. In 2020 lanceerde UNRWA tevens zogenaamde "*Covid-19 flash appeals*" tijdens de periode maart-juli 2020 waarbij een bedrag van 93,4 miljoen dollar werd gezocht om de meest dringende noden als gevolg van de COVID-19 crisis te lenigen.

Op 23 januari 2020 vond een buitengewone ministeriële conferentie plaats waarbij 75 staten en NGO's een bedrag van 130 miljoen dollar aan UNRWA beloofden, hoewel de conferentie bedoeld was om een financieringstekort van 400 miljoen dollar te overbruggen. Van deze 130 miljoen dollar wordt een 19,5 miljoen dollar gereserveerd voor het beantwoorden van de COVID-19 crisis.

Tot op heden heeft UNRWA financiering en toezeggingen ontvangen die de helft van het programmabudget kunnen dekken. Verder ontving UNRWA door middel van de 'flash appeals' 60% van de financiering die nodig is om COVID-19 crisis te beantwoorden. Het ontving echter veel minder financiering voor zijn noodbudget die wordt aangewend om de meest acute humanitaire noden in Syrië en Gaza te lenigen.

In juli 2020 zegde de Europese Unie 4 miljoen euro toe in het kader van de COVID-19 flash appeal. Oostenrijk ondertekende een meerjarenakkoord voor de periode 2020-2022 met UNRWA voor een totaal van 5,7 miljoen euro dat bestemd is voor het UNRWA Health programme in de Palestijnse bezette gebieden. Frankrijk kende 6 miljoen euro waarvan 5 miljoen bestemd is voor de kerntaken van UNRWA zoals onderwijs, gezondheid en armoedebestrijding in alle mandaatgebieden en 1 miljoen euro bestemd is voor de COVID-19 crisis in de Palestijnse bezette gebieden.

Als gevolg van de financiële crisis is de noodhulp die UNRWA levert in de Palestijnse bezette gebieden ernstig ondergefinancierd, waardoor UNRWA maatregelen heeft moeten nemen. Zo heeft de financiële crisis er reeds toe geleid dat leerkrachten geen lange termijn contracten meer worden geboden maar dagcontracten. Als gevolg van de COVID-19 crisis en de financiële situatie werden het salaris van dagloners tijdelijk verlaagd en vielen er tevens ontslagen. Dit had een impact op een 100-tal personen inclusief leerkrachten en kuispersoneel.

Wat Gaza specifiek betreft, levert UNRWA onderwijs, fysieke en mentale gezondheidszorg, bijstand en sociale dienstverlening, microkredieten en noodhulp aan geregistreerde Palestijnse vluchtelingen. De Raad herhaalt dat UNRWA 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra in Gaza beheert. Heden tracht UNRWA zijn kernwerkzaamheden verder te zetten door prioriteiten te stellen.

Voedselbedeling wordt hier gezien als een absolute humanitaire noodzaak en absolute prioriteit. Het stellen van prioriteiten heeft geleid tot het herbekijken en aanpassen van andere noodprogramma's zoals het "*Community Mental Health Programme*" (CMHP), het "*Job Creation Programme*" en de "*transitional shelter cash assistance*". De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse UNRWA-medewerkers hun job verloren of deeltijds aan de slag moesten.

In 2019 kon UNRWA enkel een interruptie in de voedselhulp vermijden door uitzonderlijk voorschotten te nemen op zijn programmabudget en een lening aan te vragen bij het VN Noodhulpfonds. Als gevolg van het begrotingstekort is er verder een tijdelijke bevrozing op de instroom van personen die voldoen aan de criteria om "cash assistance" van UNRWA te ontvangen. Heden dekt de beschikbare portefeuille voor "cash assistance" slechts twee van de drie betalingsrondes voor 2020. In Gaza werden nieuwe kandidaten geaccepteerd tot februari 2020, toen een algemene bevrozing werd aangekondigd. UNRWA verstrekt elke drie maanden een voedselpakket met een waarde van 11-18 USD per persoon. UNRWA neemt 15 % van de voedselinvoer in Gaza voor haar rekening en draagt bij tot de stabilisering van de prijzen van basisvoedingsmiddelen.

UNRWA heeft tevens zijn dienstverlening aangepast om adequaat te kunnen reageren op de COVID-19 crisis en een gevreesde uitbraak en verspreiding van het virus onder de bevolking in Gaza te helpen voorkomen. Door onder meer over te schakelen op afstandsonderwijs, telegeneeskunde, de thuisbezorging van voedselpakketten en van essentiële geneesmiddelen aan oudere patiënten en patiënten met niet-overdraagbare aandoeningen, bleef het virus grotendeels binnen de perken. De COVID-19 crisis heeft evenwel een grote impact op de economie en daardoor ook op de levensvatbaarheid van de microfinancieringsprogramma's van UNRWA die zelf-financierend zijn.

In zijn "Emergency Appeal" van 2020 verklaart UNRWA dat het essentiële humanitaire dienstverlening zal blijven prioriteren. Voor Gaza omvat dit het verstrekken van voedselhulp aan 1 miljoen Palestijnse vluchtelingen, de creatie van tewerkstelling op korte termijn voor kwetsbare huishoudens, noodmaatregelen op het gebied van gezondheidszorg inclusief de ondersteuning van kwetsbare patiënten met nood aan secundaire of tertiaire gezondheidszorg en het leveren van geestelijke gezondheidszorg en psychosociale steun via UNRWA scholen en gezondheidscentra.

UNRWA blijft bijstand leveren ondanks de financiële tekorten waarmee UNRWA sinds 2018 kampt en de COVID-19 crisis. Zoals in de COI Focus wordt aangehaald, hebben deze omstandigheden UNRWA genoodzaakt om maatregelen te nemen die een impact hadden op gezondheidszorg, onderwijs en sociale hulpverlening. Het resultaat is dat UNRWA's dienstverlening tot een minimum beperkt is en dat er een vrees bestaat dat UNRWA niet in staat zal zijn deze dienstverlening in de toekomst verder te zetten.

Dit alles neemt niet weg dat UNRWA heden nog steeds in staat is voor de basisvoorzieningen in de Gazastrook op het vlak van voedselhulp, onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en sociale hulpverlening, zoals het zelf ook verklaart op zijn website. UNRWA levert nog steeds bijstand aan de Palestijnse vluchtelingen in Gaza en is nog steeds in de mogelijkheid om zijn kernopdracht waarmee het belast is, uit te voeren.

Uit het voorgaande blijkt dat het agentschap nog steeds in staat is, ondanks de budgettaire tekorten, en ondanks de COVID-pandemie, zijn activiteiten voort te zetten en bijstand te verlenen aan Palestijnse vluchtelingen in de Gaza strook. De door verzoeker aangebrachte landeninformatie ligt in de lijn van de informatie bijgebracht door verwerende partij en bevestigt dat het agentschap met budgettaire tekorten kampt, wat door verwerende partij niet betwist wordt. Verder kan de Raad niet anders dan vaststellen dat de door verzoeker aangebrachte landeninformatie niet aantoont dat UNRWA haar activiteiten heeft moeten stopzetten of niet langer in staat is om bijstand te verlenen, nu zij dateert van voor de recente informatie bijgebracht door verwerende partij. Verzoeker toont ook niet aan dat de verwerende partij verkeerde conclusies trekt uit de landeninformatie neergelegd in het administratief dossier en in de aanvullende nota van verwerende partij.

7.4.3. Redenen buiten verzoekers invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is, te verlaten

Vooreerst benadrukt de Raad dat het Hof van Justitie in voormeld arrest El Kott heeft geoordeeld "*dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen*".

De Raad wijst er voorts op dat UNHCR in haar "Note on UNHCR's interpretation of article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection" een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie.

Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden “om welke reden ook is opgehouden” in artikel 1, D van de vluchtelingenconventie niet restrictief worden geïnterpreteerd. Zo moet volgens UNHCR elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon waardoor deze persoon niet (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNWRA kan genieten, in aanmerking worden genomen. Zowel beschermings-gerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij deze beoordeling.

De Raad stelt vast dat het Hof van Justitie niet verder heeft gepreciseerd welke relevante factoren individueel moeten beoordeeld worden maar oordeelt dat uit de geciteerde rechtspraak en de UNHCR Nota volgt dat een onderzoek van (1) de algemene veiligheidssituatie noodzakelijk is; (2) de mogelijkheid tot terugkeer en (3) de persoonlijke situatie van onveiligheid waarin verzoeker zich bevindt.

7.4.3.1. Actuele veiligheidssituatie

Wat de actuele veiligheidssituatie betreft blijkt uit de landeninformatie aangebracht door partijen het volgende.

Uit de COI Focus « *Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire* » van 6 maart 2020 die de COI Focus van 7 juni 2019 actualiseert, blijkt dat de Gazastrook tijdens de verslagperiode (1 augustus 2019 tot 25 februari 2020) opnieuw geconfronteerd werd met geweld in het kader van de betogingen naar aanleiding van ‘de Grote Mars van de Terugkeer’ en anderzijds door een korte periode van intensieve Israëlische bombardementen midden november 2019 (COI Focus, p. 18). Volgens de statistieken van OCHA werden 5 Palestijnse burgers gedood in het kader van het Israëlisch-Palestijns conflict in de periode tussen 1 januari en 24 februari 2020 in de Gaza strook, terwijl 66 burgers werden gedood in de Gaza strook door het Israëlische leger. De statistieken van B’Tselem vermelden 58 gedode Palestijnen in de Gaza strook in 2019 die “niet deelnamen aan het conflict” (COI Focus, p. 24). In 2019 werden volgens de statistieken van OCHA 11.845 gewonde Palestijnen geteld, waarvan 96% gewond geraakte gedurende manifestaties in het kader van ‘de Grote Mars van de Terugkeer’. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde.

Begin september 2019 aanvaarden de partijen in het conflict, na interventie van Egypte, om de spanningen op het terrein te verminderen. Na enkele weken van relatieve rust aan de grens vindt de Grote Mars van de Terugkeer plaats in een meer gewelddadige sfeer wat opnieuw leidt tot represailles over en weer tussen Israël en Hamas. De publicatie door de Trump Administratie van het akkoord van de eeuw op 29 januari 2020 lokt opnieuw een verhoging van de frequentie van mortier en raketaanvallen uit van Palestijnse kant. Israël bombardeert daarop Hamas posities aan de grens, tunnels en wapendepots op 7 februari 2020. Het gros van de slachtoffers in de periode augustus 2019 tot februari 2020 wordt gedood of verwond door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties (COI Focus, 12 -13). Verder vinden regelmatig luchtaanvallen plaats in de Gazastrook door de Israël tegen specifieke militanten die beschouwd worden als een bedreiging voor de Israëlische veiligheid, maar midden-november vielen desalniettemin 14 burgerdoden als gevolg van drie bombardementen (COI Focus, p. 19).

Bovendien blijven in de bufferzones regelmatig incidenten plaatsvinden. De Israëlische autoriteiten hebben nooit publiek aangegeven welke de hoge risico zones zijn, wat gevaarlijk is voor de lokale bewoners in de grensstroken. In 2019 wijzigde het Israëlische leger negentien keer de toegestane zone waarbinnen kan worden gevestigd. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. De geconsulteerde bronnen vermelden geen aantallen van slachtoffers of gewonden, maar ze lijken geringer dan voorheen. Het aantal schoten gaat evenwel in stijgende lijn in 2019, met 694 incidenten terwijl er 593 werden geteld in 2018 (COI Focus, p. 23).

Op 27 augustus 2019 vielen bij drie niet-opgeëiste zelfmoordaanslagen een tiental slachtoffers in Gaza-Stad. Als gevolg hiervan riep Hamas de noodtoestand uit en verrichtte talrijke arrestaties in de jihadistische milieus in Gaza. Sindsdien voert Hamas “een geheime oorlog” tegen de salafistische groeperingen en met name tegen de aanhangers van de Islamitische Staat (IS).

Ook verzoeker wijst op de volatiele veiligheidssituatie in Gaza en wijst op de tientallen luchtaanvallen die werden uitgevoerd op verschillende doelwitten in Gaza waaronder dichtbevolkte plaatsen,

residentiële gebouwen en dat tientallen burgers hun woning moest evacueren en verwijst daarvoor naar rapporten gepubliceerd door Gisha, OCHA, UNGA. Verzoeker geeft vervolgens een overzicht van incidenten die plaatsvonden naar aanleiding van de Grote Mars van de Terugkeer, onder meer gerapporteerd door het Al Mezan Center for Human Rights tussen maart en mei 2019. Ook daaruit blijkt dat er regelmatig doden en gewonden vallen tijdens ongeregelde heden naar aanleiding van deze manifestaties. De Raad stelt evenwel vast dat deze informatie in dezelfde lijn ligt van de landeninformatie die door verwerende partij in het administratief dossier en door middel van een aanvullende nota werd bijgebracht. Voor zover verzoeker uit de door hem geciteerde informatie concludeert dat er wel degelijk sprake is van een uiterst volatiele situatie in de Gazastrook en dat deze veiligheidssituatie nog steeds als problematisch beschouwd dient te worden, stelt de Raad vast dat dit als dusdanig niet betwist wordt in de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat actueel geenszins sprake is van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten viseert, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. De Raad betwist niet dat momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, maar hij is van mening dat niet kan worden geconcludeerd, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat deze onveiligheid en deze staat systematisch alle inwoners van Gaza zouden treffen zonder dat een individuele analyse van hun situatie noodzakelijk is.

Door zonder meer te verwijzen naar en te citeren uit landeninformatie over Gaza, die (groten)deels dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Gaza is gesteund, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt verzoeker geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. Ook de verwijzing naar rechtspraak van de Raad kan geen afbreuk doen aan dit besluit. De Raad wijst er op dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen moet worden onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

7.4.3.2. Mogelijkheid tot terugkeer

Opdat verzoeker (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is uiteraard vereist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. De Raad oordeelt dan ook dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019 vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, zoals verzoeker, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoeker een kopie van een eerste pagina van zijn paspoort voorlegt en verklaart dat zijn origineel paspoort in de Palestijnse ambassade in Marokko ligt (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 20). Hoewel hij niet beschikt over een origineel paspoort, blijkt uit de hoger geciteerde COI Focus dat een paspoort kan bekomen worden door het invullen van

een aanvraagformulier. Verzoeker verklaart weliswaar het zijn nationaal nummer niet te kennen, maar ook dat hij bereid is om naar de Palestijnse autoriteiten te gaan, indien dat geen problemen oplevert voor zijn asielprocedure (notities, p. 20). Vermits hij verklaart geen problemen te hebben met de Palestijnse Autoriteit, is er in beginsel, zo wordt vastgesteld dat hij geen nood heeft aan internationale bescherming door de Belgische autoriteiten, geen reden waarom hij zich niet tot de ambassade zou kunnen wenden voor het bekomen van een paspoort om toegang te krijgen tot de Gazastrook.

Uit de COI Focus blijkt verder dat de grensovergang in Rafah tussen Egypte en de Gazastrook de enige mogelijkheid is om toegang te krijgen tot Gaza. Een transitvisum is niet langer vereist en de Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Transport naar de grensovergang wordt voorzien door pendelbussen. De veiligheidssituatie in het Noorden van Egypte bepaalt mee de mogelijkheid tot terugkeer omdat de weg van Cairo naar Rafah door dit gebied loopt. Extremistische bewegingen, met name Wilayat Sinaï, plegen er geregeld aanslagen tegen de politie en het leger die worden beantwoord door bombardementen op schuilplaatsen van jihadisten waarbij ook burgerslachtoffers vallen. De Egyptische veiligheidsoperatie in Noord-Sinaï, de Nijldelta en de Westelijke Woestijn gelanceerd in februari 2018 heeft tot doel de WS te elimineren. Hoewel dit aanvankelijk succesvol leek te zijn, werd na nieuwe gecoördineerde aanvallen door gewapende milities eind juni 2019, de noodtoestand verlengd in juli 2019 voor een periode van 3 maanden. Hoewel er burgerslachtoffers vallen in deze regio, wordt deze niet gekenmerkt door een situatie van willekeurig geweld die zodanig is dat burgers louter door hun aanwezigheid daar een risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon. Nog volgens de COI Focus blijkt uit de informatie over deze regio dat noch de politie die de pendelbussen begeleidt, noch de pendelbussen zelf geïsoleerd zouden worden door de milities in de regio. Verder blijkt de grensovergang sinds juli 2018 vijf dagen per week open. Ook de terugtrekking door de Palestijnse Autoriteit van haar personeel uit de grensovergang in Rafah op 7 januari, waardoor deze nu enkel door Hamas bemand wordt, heeft niet geleid tot de sluiting van de grensovergang. Verder zijn er geen restricties van toepassing op personen die naar Gaza willen terugkeren, behalve het voorleggen van een geldig paspoort. Bij terugkeer naar Gaza is het mogelijk dat personen worden ondervraagd over hun activiteiten in het buitenland, maar volgens de COI Focus zijn er geen aanwijzingen gevonden in de talrijke bronnen dat Palestijnen die in Europa een asielaanvraag hebben ingediend, door Hamas werden gefolterd of onderworpen aan andere onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoeker betwist dat hij kan terugkeren naar de Gazastrook. Hij werpt op dat hij wel degelijk in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Verder stelt hij dat er wel degelijk praktische en veiligheidsbarrières zijn die de terugkeer naar Gaza in de weg staan. Voor zover hij zich daarbij afvraagt hoe Palestijnen die niet in het bezit zijn van de vereiste documenten en teruggedreven worden in toepassing van de Conventie van Chicago opnieuw toegang kunnen krijgen tot Gaza, wijst de Raad op bovenstaande informatie met betrekking tot het bekomen van een Palestijns paspoort en de vaststelling dat kan aangenomen worden dat verzoeker wel degelijk aan een paspoort kan geraken, zodat hij wel degelijk over de vereiste documenten kan beschikken om naar Cairo af te reizen. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot het signaleren van de mogelijkheid tot aanslagen in de Noordelijke Sinaï en het feit dat de Palestijnse Autoriteit zich terugtrok uit de grensovergang. Voor zover hij verwijst naar een rapport van OCHA van 2018 om te stellen dat de opening van de grensovergang onvoorspelbaar is, blijkt hieruit geenszins dat deze grensovergang gesloten zou zijn, nu de informatie in de COI Focus van recentere datum is en hij verder niet aantoont dat de informatie in de COI Focus niet langer accuraat zou zijn. Waar hij verwijst naar twee arresten van de Raad waarin werd gesteld dat onvoldoende aangetoond is dat terugkeer via Rafah naar Gaza mogelijk is, wijst de Raad er op dat genoemde arresten van januari 2019 en februari 2018 uiteraard werden uitgesproken op basis van de op dat ogenblik beschikbare informatie met betrekking tot Rafah, en dat ondertussen deze informatie geüpdated werd en dat hieruit blijkt dat actueel de grensovergang open en bereikbaar is. Voor zover hij verwijst naar informatie van UNHCR van 13 februari 2018, stelt de Raad vast dat verzoeker zelf zegt zich ervan bewust te zijn dat deze informatie al dateert van meer dan een jaar geleden, en dat ook dit document bovenstaande informatie met betrekking tot de grensovergang uiteraard niet weerlegt. De door verzoeker aangebrachte informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in Noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn bevestigen dat er geregeld aanslagen gebeuren door extremistische groepen en luchtaanvallen door het Egyptische leger, maar verzoeker weerlegt hiermee geenszins dat de vaststelling in de aanvullende nota dat de regio niet gekenmerkt wordt door een situatie van

willekeurig geweld die zodanig is dat burgers louter door hun aanwezigheid daar een risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon.

De Raad stelt derhalve vast dat verzoeker in het verzoekschrift geen informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, noch de argumentatie in het verzoekschrift, noch de verschillende reisadviezen voor Egypte, rapporten en persartikels waarnaar wordt verwezen zijn van die aard om de grondige analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de Sinai in een ander daglicht te plaatsen. Dat er zich in de Sinai nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door verzoeker aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Caïro en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

7.4.3.3. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat *“een Palestijnse vluchteling gedwongen is het gebied te verlaten waarin het UNRWA werkzaam is, wanneer hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast”* (HvJ, 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 63). De notie *“persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid”* wordt in de relevante rechtspraak van het HvJ niet specifiek gedefinieerd. Evenwel volgt uit het feit dat bevoegde autoriteiten van de Lidstaat *“alle relevante factoren individueel moeten beoordelen”* dat deze beoordeling minstens impliceert dat (1) verzoekers vluchtmotieven; (2) verzoekers socio-economische situatie en (3) ieder ander element eigen aan de persoonlijke situatie van verzoeker dat hem in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid plaatst, moet onderzocht worden.

A. Verzoekers vluchtmotieven

De kern van verzoekers vluchtmotieven kan worden samengevat als volgt. Verzoeker verklaart dat hij in juli 2012 werd benaderd door twee leden van Al-Qassam, de gewapende vleugel van Hamas, om voor de organisatie een lanceerplatform te bouwen voor het afvuren van raketten. Verzoeker vroeg bedenktijd en toen zijn vader dit vernam, ging hij beide leden zeggen dat zijn familie geen vijandigheden met Hamas of Israël wou hebben en dat zij ver van zijn zoon moesten blijven. Twee dagen later kreeg hij een oproepingsbrief waarin werd gesteld dat hij zich moest melden bij de binnenlandse veiligheidsdienst. Toen hij zich meldde werd hij 7 dagen vastgehouden, geblinddoekt en gemarteld. Daarna werd hij vrijgelaten waarna zijn vader een visum regelde voor Marokko waar zijn neef een bedrijf heeft. Daar verbleef hij van 3 augustus 2012 tot 9 september 2017, waarna hij naar België kwam. Tijdens zijn verblijf in Marokko liet zijn neef weten dat er opnieuw een oproepingsbrief voor hem was toegekomen. Zijn beide broers werden na zijn vertrek gearresteerd. Een van zijn broers verliet na zijn vrijlating Gaza. Hij vreest bij terugkeer gedood of verminkt worden door Al Qassam of door de binnenlandse veiligheidsdienst omdat hij beschouwd wordt als een collaborateur.

Na grondige analyse van het administratief dossier, in het bijzonder verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, het verzoekschrift en de door verzoeker neergelegde documenten, stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal vast dat de persoonlijke feiten die verzoeker aanhaalt ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die hem zou hebben gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, niet aantonen.

De bestreden beslissing stelt op pertinente gronden, die steun vinden in het administratief dossier, vast dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen met Hamas in Gaza omdat (i) het niet aannemelijk is dat Al-Qassam een buitenstaander zoals verzoeker bij de eerste ontmoeting op de hoogte zouden brengen van hun geheimen; (ii) het niet logisch is in het licht van de gekende reputatie van Hamas dat zijn vader zich onmiddellijk naar de twee leden van Al-Qassam zou begeven en dat het alle logica tart dat verzoeker als collaborateur zou worden beschouwd en vervolgens na zeven dagen gewoon weer werd vrijgelaten; (iii) er niet kan worden ingezien waarom hij zou beschuldigd worden van collaboratie en dat zijn bewering dat hij als collaborateur zal beschouwd worden omdat hij een verzoek om internationale bescherming indiende niet kan overtuigen; (iv) hij ondanks zijn beweerde problemen met Hamas hij Gaza kon verlaten met zijn eigen paspoort terwijl de

grenspost in die periode onder de controle van Hamas stond; (v) zijn vrees om problemen te kennen ondermijnd wordt door de vaststelling dat na zijn vrijlating er niets meer gebeurd is terwijl Hamas op de hoogte was van zijn verblijfplaats en die van zijn familieleden en dat zijn verklaringen omtrent de tweede oproepingsbrief die die zou zijn toegekomen bij zijn familie waarop hij zijn neef N. opdroeg die te vernietigen, ongeloofwaardig zijn nu hij wel een foto nam van zijn eerste oproepingsbrief als bewijsstuk en dat (vi) zijn verklaring dat zijn broers zouden zijn gearresteerd om redenen die losstaan van zijn beweerde problemen met Hamas, slechts een loze bewering is.

De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift slechts wordt gesteld dat verzoeker volhardt in de verklaringen die hij heeft afgelegd gedurende zijn persoonlijk onderhoud waar hij volgens hem telkens een plausibele verklaring heeft gegeven voor het door verwerende partij beweerde gebrek aan logica van zijn asielrelaas. Hieruit blijkt niet dat verzoeker een ernstige poging heeft ondernomen om de in de bestreden beslissing vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas op de hierboven vermelde punten te weerleggen. Na grondige lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker komt de Raad tot de vaststelling dat de motieven in de bestreden beslissing pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier. De loutere verwijzing naar zijn "*plausibele verklaringen*" tijdens het persoonlijk onderhoud zonder concreet aan te geven welke verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dan wel plausibel kunnen worden geacht, volstaat niet om deze motieven te weerleggen. De Raad wijst bovendien op het feit dat de beweerde gebeurtenissen in Gaza plaatsvonden in 2012 en dat verzoeker daarna 5 jaar in Marokko verbleef, alvorens naar België te reizen. Daargelaten dat zijn verklaringen ongeloofwaardig zijn, maakt verzoeker verder geen gewag van enige problemen die zijn familie, die al die tijd in Gaza zou zijn gebleven, zouden hebben gekend in deze periode omwille van zijn beweerde problemen met Hamas. Ook met betrekking tot het feit dat verzoeker geen gevolg gaf aan de tweede oproepingsbrief die zijn familie volgens zijn verklaringen ontving in februari 2013, maakt verzoeker geen melding van enig probleem dat zijn familie hierdoor ondervond noch dat de Binnenlandse veiligheidsdienst zijn familie zou gecontacteerd hebben toen bleek dat hij geen gevolg had gegeven aan de oproeping. Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn problemen met Hamas en is een bijkomende indicatie dat verzoeker niet aannemelijk maakt in geval van terugkeer geviséerd te zullen worden als collaborateur omwille van feiten die zich volgens zijn verklaringen zouden hebben afgespeeld in 2012.

De door verzoeker voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan het voorgaande. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal deze documenten correct beoordeelt als volgt:

"De documenten die u voorlegt ter staving van uw relaas zijn niet van die aard dat ze voornoemde appreciatie kunnen wijzigen. Deze hebben voornamelijk betrekking op uw identiteit, uw nationaliteit, uw herkomst, uw opleiding en uw werkzaamheden in Gaza. Deze elementen worden in casu niet betwist, maar hebben verder geen betrekking op uw asielmotieven. Uw UNRWA-kaart staat louter uw verklaring dat u en uw familieleden geregistreerd zijn bij UNRWA. De foto's die u neerlegt van het atelier van uw vader hebben dan weer betrekking op de werkzaamheden van u en uw vader in Gaza, maar wijzen er verder evenmin op dat u Gaza zou hebben verlaten omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Het medisch attest van Dr. Cherton stelt louter dat u enkele (oude) littekens heeft op uw lichaam, maar geeft verder geen uitsluitel over het moment noch de context waarin u voornoemde littekens opliep. Voorts legde u een oproepingsbrief van de binnenlandse veiligheidsdienst neer. Wat betreft dit document dient te worden opgemerkt dat dit geen bewijswaarde heeft vermits het niet gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen. Documenten hebben immers pas enige bewijswaarde wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige en coherente verklaringen, wat in casu niet het geval is. Bovendien wordt nergens in deze brief verwezen naar uw specifieke problemen met Hamas. De reden waarom u werd opgeroepen wordt nergens vermeld, waardoor deze oproepingsbrief evenmin kan dienen als bewijs van de door u aangehaalde problemen met Hamas. Het zelfde geldt voor de screenshot van een facebookgesprek met uw neef N.. U tracht hiermee aan te tonen dat u na uw vertrek uit Gaza andermaal werd opgeroepen door de binnenlandse veiligheid (CGVS, p. 19), maar laat het verder na om de oproepingsbrief zelf voor de leggen. Uw verklaringen omtrent het ontbreken van dit documenten kunnen, zoals hierboven reeds werd aangetoond, echter geenszins overtuigen. Het gesprek met N. over een zogenaamde oproepingsbrief kan bezwaarlijk worden beschouwd als een afdoend bewijs dat u Gaza zou hebben verlaten omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid, dan wel dat u in een dergelijke situatie terecht zou komen bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Ook het door verzoeker ter terechtzitting neergelegde psychologisch attest is niet van aard om een ander licht te werpen op de bovenstaande pertinente vaststellingen. Het attest stelt dat verzoeker psychologische problemen heeft omwille van zijn ballingschap en dat er een therapeutisch proces gaande is dat moet worden opgevolgd maar bevat verder geen aanwijzingen dat deze psychologische problemen de mogelijkheid voor verzoeker om coherente verklaringen af te leggen tijdens de procedure heeft ondermijnd.

In de mate dat verzoeker nog voorhoudt dat hem het voordeel van de twijfel moet worden gegund, herhaalt de Raad dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan wanneer is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden gesteld door artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, wat *in casu* niet het geval is, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas.

B. Verzoekers socio-economische situatie

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15, lid 2 van het EVRM.

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, § 108 in fine).

Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten. Maar in beide gevallen moet het risico reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (*J.K. e.a. v. Sweden*, § 80 met verwijzing naar EHRM, *NA. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, arrest van 17 juli 2008, § 110; *F.H. v. Zweden*, nr. 32621/06, arrest van 20 januari 2009, § 102 en *H.L.R. v. Frankrijk*, nr. 24573/94, arrest van 29 april 1997, § 40).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat de loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM, *Vilvarajah a.o. v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, arrest van 30 oktober 1991, § 111). Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM, *Y. v. Rusland*, nr. 20113/07, arrest van 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, nr. 37201/06, arrest van 28 februari 2008, § 131; EHRM, *Mamatkulov en Askarov v. Turkije*, nrs. 46827/99 en 46951/99, arrest van 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, nr. 53566/99, arrest van 26 april 2005, § 68). Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM veel belang, bovenop de informatie verstrekt door de autoriteiten van de Verdragsstaat, aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said v. Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim v. Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonde van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

De Raad benadrukt vooreerst dat artikel 1, D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen. Het is het bijzonder karakter van het Israëlisch-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van UNRWA. De personen die geregistreerd zijn bij UNRWA kunnen, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA genieten. Geen enkel ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is, waaronder de Gazastrook. Het is juist de bijzondere aard van het Israëlisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen.

De Raad is niet blind voor het feit dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van voormeld arrest *El Kott* van het Hof van Justitie moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Ook uit de informatie die door verzoeker wordt bijgebracht blijkt dat de socio-economische situatie in Gaza erbarmelijk is voor een groot deel van de bevolking. Zo blijkt onder meer volgens het rapport UNSCO, “Gaza ten years later” van juli 2017 dat er een gestage verslechtering is van de levensstandaard, terwijl het rapport van de World Bank, Economic Monitoring Report to the Ad Hoc Liaison Committee van 27 september 2018 blijkt dat de economie in de Gazastrook te kampen heeft met ernstige uitdagingen en een krimp kende van 6 procent in het eerste kwartaal van 2018 in vergelijking met dezelfde periode in 2017 en dat in 2018 53 % van de Gazanen onder de armoedegrens leefde

Evenwel blijkt uit de COI Focus “Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures” van 19 december 2018 dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precarie omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Verder blijkt uit deze COI Focus ook dat volgens de meeste door CEDOCA gecontacteerde bronnen de middenklasse in Gaza nagenoeg verdwenen is door de Israëlische blokkade en de opeenvolgende conflicten, en er een ongeziene klasse van “nieuwe armen” is ontstaan, terwijl door het netwerk van illegale tunnels een aantal mensen miljonair zijn geworden. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook zich wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden bijgetreden in diens oordeel dat het criterium “ernstige onveiligheid” in het *El Kott*-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou

worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict kan niet worden betwist. Dit neemt echter niet weg dat verzoeker dient aan te tonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWA-Palestijn, bovendien juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn moet dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren doch hij dient aan te tonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Verzoekers situatie dient dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. t. Verenigd Koninkrijk* (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie *EHRM, N. t. Verenigd Koninkrijk*, § 42). Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd als volgt: *“Wat betreft uw opleiding blijkt dat u steeds naar privéscholen ging in plaats van UNRWA scholen, daar uw familie de dichtstbijzijnde scholen prefereerde (CGVS I, p. 6), hetgeen aangeeft dat uw familie over financiële draagkracht beschikt. Na het behalen van uw diploma van het secundair onderwijs was u bovendien in de mogelijkheid om journalistiek te studeren aan de universiteit al Azhar, hetgeen 900 shekel per jaar kostte (CGVS, p. 6). Voorts gaf u aan dat uw ouderlijke woonst in de wijk al Saffawi eigendom is van uw vader (CGVS, p. 4, 5). Uit uw verklaringen blijkt dat deze woning naar behoren is. Het beschikt namelijk over meerdere wooneenheden. Wat betreft de toegang tot water verklaarde u dat uw familie over een waterreservoir beschikt om het tekort aan water op te vangen (CGVS, p. 23). Uw familie tracht het tekort aan elektriciteit op te vangen door het gebruik van een generator (CGVS, p. 23). Uit voornoemde blijkt wederom dat u en uw familie over de nodige middelen beschikken om op zijn minst in jullie levensonderhoud te kunnen voorzien. Voorts blijkt dat de overige appartementen in het gebouw, bestaande uit 5 verdiepingen, eigendom zijn van 3 ooms en van uw broer M. (CGVS, p. 4, 9). Daarenboven hebben bijna al uw broers, buiten M., werk in Gaza. Uw broers M. en M. werken als dokter in Gaza, uw broer M. werkt als leerkracht in een privé-school en baat een supermarkt uit. Uw broer m. is werkzaam in de islamitische universiteit en uw broer M. werkte tot zijn vertrek uit Gaza, ongeveer in mei/juni 2019, in het atelier van uw vader (CGVS, p.10). Uw broers staan op dit moment in voor het levensonderhoud van uw ouders (CGVS, p. 12). U verklaarde voorts dat uw vader 4000 dollar Tanzik betaalde om uw reis uit Gaza te regelen (CGVS, p. 22). Het bedrag werd gefinancierd door de hele familie (CGVS, p. 22), hetgeen getuigd van een grote familiale bereidheid om financiële steun te bieden. U brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat u, in geval van een terugkeer naar Gaza, niet op uw familie en / of eventuele financiële steun zou kunnen rekenen”.*

Uit zijn verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt derhalve niet dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in haar elementaire levensbehoeften op het gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. De Raad stelt vast dat verzoeker geen poging doet om deze motieven, die pertinent en correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen. Verzoeker brengt geen concrete op zijn persoonlijke omstandigheden betrokken feiten aan die een ander licht kunnen werpen op zijn socio-economische omstandigheden. Ook het door verzoeker ter terechtzitting neergelegde psychologisch attest kan deze beoordeling niet ombuigen. Het attest vermeldt dat verzoeker psychologisch begeleid wordt sinds 27 juli 2020, slaapproblemen heeft en belangrijke psychische letsels heeft maar is verder in vage bewoordingen opgesteld en bevat geen duidelijke diagnose. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat uit het neergelegde attest niet blijkt dat de psychologische problemen van verzoeker dusdanig zijn dat hieruit een bijzondere kwetsbaarheid blijkt die zijn terugkeer naar Gaza onmogelijk zou maken.

Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat er concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe hebben geleid dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leidden dat hij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren.

Door verder louter te verwijzen naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza en de budgettaire tekorten van UNRWA brengt verzoeker evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van die aard is dat hij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico loopt op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' in de zin van artikel 3 van het EVRM. De Raad minimaliseert in geen geval de moeilijke omstandigheden in Gaza en het feit dat de economische blokkade alle lagen van de bevolking in Gaza treft, maar stelt vast dat gezien de socio-economische situatie van verzoekers familie, het niet aannemelijk is dat hij in geval van terugkeer in een situatie van extreme armoede zal terechtkomen waardoor hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zal kunnen voldoen.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook heeft verlaten of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat hij in Gaza een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 van het EVRM.

C. Andere pertinente elementen eigen aan de persoonlijke situatie van verzoeker

In casu bespeurt de Raad na een individueel en *ex nunc* onderzoek van de elementen uit het rechtsplegingsdossier geen andere pertinente elementen eigen aan de persoonlijke situatie van verzoeker, waaruit blijkt dat verzoeker zich in een persoonlijke staat van ernstige onveiligheid bevindt die hem ertoe gedwongen heeft het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten.

7.5. Besluit

Gelet op het voorgaande, waaruit blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook, en verzoeker bovendien niet aantoont dat hij zich niet langer kan beroepen op de bijstand van UNRWA om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker conform artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. In het kader van onderhavig beroep tegen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet kan er *in casu* geen sprake zijn van een onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus, welke status, zoals de naam al doet vermoeden, "*subsidiar*" wordt toegekend aan de vreemdeling die niet als kan worden beschouwd vluchteling. De Raad besluit echter op basis van het geheel van wat voorafgaat dat verzoeker zich nog steeds kan beroepen op de bijstand van UNRWA en dat hij daarom nog steeds als een Palestijnse vluchteling kan worden beschouwd. Voor zover nodig benadrukt de Raad dat een "*individuele beoordeling van alle relevante elementen*" werd uitgevoerd overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, lid 1, onder a) van Richtlijn 2011/95/EU door het Hof van Justitie in het bovengenoemde arrest El Kott (§§ 61 e.v.) en deze beoordeling alle aspecten omvat van een onderzoek uitgevoerd in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

8. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in

aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 1, D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET